

да падне въ сражение за защита на отечеството си, отколкото да се изсели на друго мѣсто, макаръ и да бжде тамъ по-щастливъ“. Този родъ остра носталгия е изказана и въ студията за брака. Говорейки за нравствени и материални блага въ отечеството си, емигрантътъ Селимински попада въ едно поетическо настроение, което стои въ страненъ контрастъ къмъ иначе тъй разсждливата му натура. Той пише въ 1843 г., блѣнувайки отъ Атина за ландшафта и обществото на далечния роденъ Сливенъ, съ такъвъ лиризмъ, подсказанъ сякашъ отъ сантименталнитѣ излияния на Русо:

Всѣки се ражда въ известно мѣсто и веднага отъ първитѣ часове нѣжното му тѣло се приспособява къмъ околния въздухъ, сѣтивата му свикватъ къмъ досегъ съ околнитѣ предмети и съ сладость и удоволствие възприематъ всичко. Въ родното мѣсто въздухътъ действува поживотворно, слънцето е по-ярко, месецътъ — по-чаровенъ, кръгзорътъ — по-приятенъ; тукъ е поточето съ шепота на течението си, тамъ — джбътъ съ шумолене на листата си, по-нататкъ — хълмътъ съ зелената, лозята — съ гроздоветъ, тамъ — разноцвѣтната, изпѣстрена съ безбройни цѣтове, ливада, плодородната градина. . . Още е и полето на невиннитѣ му детски забавления, лѣтната капалня до брѣга на близкотечещата рѣка, гжстата за ловъ и за кръжката му любовъ, свещената за обожаване на създателя гора, жертвеникътъ, гдето се поднасятъ първитѣ плодове на мѣстнитѣ божества, и за разни други обичаи и нрави, религиозни и обществени, като жизнени чинители, подкрепятъ сжществуването му въ противовесъ на всички лишения, които неразумнето и развалата на хората въ голѣмитѣ градове налагатъ. Въ родното си мѣсто човѣкъ свиква на много по-мило тѣлесно добруване и нравствено задоволство, които будятъ чаровно въображението му, тъй че въ чужбина никой отъ насъ никога не може да бжде тъй разположенъ. За увѣрние на думитѣ ми, попитай сърдцето си!

Често Селимински си служи при една характеристика или едно идейно развитие съ лапидарни изрази, които съ малко думи и ловкъкъ завой или бързи скокове улучватъ сжщината. Така е, напр., случаятъ при сполучливия диалогъ за английската политика (стр. 526). Все тъй, очертавайки въ 1861 г. програмата по черковния въпросъ и внушавайки единъ единственъ неумолимъ изводъ като тактика на българитѣ (стр. 393), той забелязва накрай: „Явно е прочее: трѣбва да изпдимъ грѣцкитѣ владици. Но кога? Днесъ. Утре ще е много късно“. — Разсжденията си върху политическата подготовка на българския народъ той приключва съ картинния изразъ (синекдоха): „Но цивилизованитѣ народи и подъ